

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 109. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139964390720/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

3.

Due! lad den Ravne-Art
Sige med Aadsel fjøde,
Men du op til Arken snart!
Noah dig vil møde.
Bliv hos ham i Ævighed,
Og kom aldrig meer hernaed.

Nr. 344. - LXI.

1.

Hvad blev der tiden
Tab paa Tiden,
Tænkte vi paa Dødens Skaal,
Og lod vor Tanke
Aldrig vanke
Fra vort rette Maal.
I Høstens Dage
Faa skal klage
Over Trang paa Tiids Fordriv.
O nej! end sige,
De som fuge
Til et ævigt Liv.

V. 3 er en allegorisering af fortællingen i 1. Mos. 8, 6-9: Noa lader ved syvdfloedens slutning en ravn flyve ud af arken; den kommer ikke igen, men flyver frem og tilbage over vandet, vel sagtens fordi der driver Aadser, som den kan nære sig af; så sender han en due ud; den vender tilbage, og han tager den ind i arken. I allegorien er due kristensjælen; ravnene er de vantro, som tager til takke med den ræddenskab, verden byder dem som føde; arken er himlen, og Noa er Gud. Om dette billedkompleks, der var almindeligt i datiden, se under nr. 327, 8, 1-2. Jfr. s. 159 f. n. - 3, 1: *Ar!* slægt. - Ligesom i nr. 340 er stemningen i dette digt påfaldende tung. Det er, som tanken om at stå ved tidens ende har betaget Brorson håbet om, at der er noget at stille op med den vantro verden; det er for mildt nu at få *det blinde Sødans* reddet (2, 5-6); man må overlade »ravnene» til deres skæbne (8, 1-2). Denne indstilling er jo ellers ikke Brorsons.
Nr. 344 - LXI. Original. - 1, 1-6: Man spildte ikke tiden, hvis man tænkte på døden og fastholdt tanken om livets mål. - 1, 1: *hvad!* hvor. - 1, 2: *Tab paa!* spild af. - 1, 3: *Dødens Skaal!* døden sænkt som en skål, man må tørste, Jfr. Mt. 20, 22; 26, 39, 42. - 1, 5: *vanke!* flække om. - 1, 7-8: med humor: I høstens tid kan de fleste nok få tiden til at gå. - 1, 11: *fuge,* flø, haste.